

ERDÉLYI GYÜLEKEZET

REMÉNYSÉG SZIGETE

Igehirdetés
2014. február 2-án

Jézus közelségének veszélye
(Mt 11,20-24)

Jézus közelségének veszélye

Lekció: 1Mózes 19,1-14.23-29

Igehirdető: Zalatnay István

Textus: **Máté 11,20-24**

Akkor azokat a városokat, amelyekben legtöbb csodája történt, feddeni kezdte, mert nem tértek meg: „Jaj neked, Korazin! Jaj neked, Bétsaida! Mert ha Tíruszban és Szidónban történtek volna azok a csodák, amelyek nálatok történtek, régen megtértek volna zsákban és hamuban! Sőt mondom nektek: Tírusznak és Szidónnak elviselhetőbb sorsa lesz az ítélet napján, mint nektek. Te is, Kapernaum, talán az égig emelkedsz? A pokolig fogsz levettetni! Mert ha Sodomában történtek volna azok a csodák, amelyek benned történtek, megmaradt volna a mai napig. Sőt mondom nektek, hogy Sodoma földjének elviselhetőbb sorsa lesz az ítélet napján, mint neked.”

Kedves Testvérek!

A lekción Sodom történetét olvastuk. Talán a legundorítóbb történet, amely csak található a Bibliában. Vérlázító ennek a városnak, ezeknek az embereknek a züllöttsége, romlottsága! Gondolom, mindenki számára világos volt, hogy mit jelent, mit jelentett volna ama vendég férfiaknak a „megismerése”. Annak a kornak a gondolkozása szerint még ennél is szörnyűbb, az élet legalapvetőbb szabályának felrúgása lett volna a vendégjog semmibe vétele. És itt nemcsak egyes emberek tévelyednek el, hanem maga az egész közösség! Nem véletlen, hogy milyen büntetés éri ezt a várost, és nem véletlen, hogy Sodoma egyszerre vált a visszataszító erkölcstelenség és a legborzalmasabb büntetés szimbólumává. Ezért fordul el a Bibliában harminchatszor Sodoma neve. És azóta is, az egyház történetében is gyakran használták Sodoma nevét. Ez a történet ihlette azt az éneket is, amelyet énekeltünk, amely pártalan

érzéketességgel fejezi ki az ember utolsó ítélettől való rettegését: „Jön a harag napja lánggal, végez majd a rossz világgal” – ahogyan Sodomával végzett egykoron.

És Jézus mégis ezt a Sodomát fölébe helyezi azoknak a galileai városoknak, amelyekben a legtöbbet járt: Betsaidának, Korazinnak és Kapernaumnak! A felsoroltak a Galileai-tó északi partvidéke körül elhelyezkedő városok. És ezeknek helyezi fölébe Jézus Sodomát, és a sok szempontból ahhoz hasonlítható, hírhedett Tírusz és Szidónt, amelyek a gazdag, romlott, züllött kereskedőváros példái voltak végig az egész ószövetségi korban. Ezek a prófétáknál gyakran szerepeltek, mint olyan helyiségek, ahol nem egyes emberek botlottak el, vagy a közösség egy konkrét helyzetben, hanem mint amelyeket úgy, ahogy vannak, eluralt a rossz. És ezek, Tírusz és Szidón és még Sodoma is, úgymond jobb sorsra számíthat, mint Bétsaida, Korazin és Kapernaum – Jézus szavai szerint! Hát azért ez nagyon furcsa! Senki nem gondolhatja komolyan, hogy ezek az átlagos galileai városkák rosszabbak, züllöttebbek lettek volna, mint Sodoma, vagy a tőlük nem túl messze, a tengerparton lévő Tírusz és Szidón! Ezeknek a városoknak az esetében nem hallunk, nem olvasunk az evangéliumi történetben Sodomáéhoz hasonlítható szörnyűségekről, égre kiáltó bűnökről. Nem olvasunk arról, hogy valami különlegesen megkeményedett szívű istentagadók lettek volna a Bétsaidában, Korazinban és Kapernaumban élő emberek.

Nem lehet, hogy Jézust egy kicsit elragadta itt az indulat? Megsértődött, és ezért használt ilyen szélsőséges képet, ezeket a városokat mélyebbre helyezve, mint ama bizonyos ’örök Sodomát’, a legrosszabbnak, a legelítélendőbbnek a szimbólumát? Nem! Jézust nem elragadják az indulatok, hanem Jézus az Istenről tanít, és e tanításnak itt az egyik legfontosabb eleme jelenik meg. Arról beszél

Jézus, arról tanít ezen az ítéletes próféción keresztül, hogy hogyan szemléli Isten az embert. Hogy hogyan hoz értékítéletet Isten az emberről, hogyan osztályozza Isten az embert.

Nem könnyű osztályozni! Egyszer részese lehettem egy olyan pedagógiai felmérés kiértékelésének, amelynek az osztályzás volt a témája, illetve az, hogy ténylegesen hogyan, milyen szempontok szerint osztályoznak a tanárok. Nagyon szépen kirajzolódott egy elkerülhetetlen kettősség. Egyrészt a tanárookra vonatkozó jogszabályok, előírások megszabják, hogy adott tárgyból, adott időszakban mi az elvárás, mi a tantervi követelmény. A tanárnak az lenne csak a dolga, hogy eldöntse: melyik tanuló milyen mértékben tud megfelelni ennek az objektív mércének, és ennek függvényében kell jó vagy rossz jegyet adni. A felmérésből azonban az is kiderült – és hogy is ne lenne ez jogos, hogy is ne értenénk meg, sőt egyet is vele! – hogy az osztályzásban az is szerepet játszik, hogy egy gyermek hogyan teljesít saját magához képest. Hogyne éreznénk jogosnak azt, hogyha egy adott tárgyból nagyon tehetséges egy gyermek, de lusta, semmit nem tanul, pedig nyilvánvaló, hogy minimális erőfeszítéssel kiváló eredményt érhetne el, akkor a tanár egy kicsit inkább lefelé fogja húzni a jegyét. És hogyha van egy nehéz helyzetben lévő, az adott tárgyból talán nagyon nehezen tanuló gyermek, akin látszik, hogy igyekszik, és töri magát, akkor természetes, hogy a tanár egy kicsit inkább fölfelé fogja kerekíteni azt a jegyet. De közben azt is érzi, hogy ez mégsem egészen stimmel, mert hát mégiscsak azt várnák tőle, hogy ő azt mondja meg pontosan, hogy objektíven hogyan, mennyit teljesítettek a gyerekek. Azt hiszem, ameddig vannak tanárok és diákok, és van osztályzás, addig mindig nagyon sokat fognak töprengeni a tanárok e két szempont fölött.

Az Istennek nincsenek ilyen gondjai! Az Istent egyáltalán nem érdekli a mi objektív teljesítményünk! Az Istennél nincsen tantervi követelmény. Az Istennél nem lehet az elvárásokat tíz, ötven, hetven vagy kilencven százalékra teljesíteni! Az Istent egyedül és kizárólag az érdekli, hogy saját magához képest az ember mit tesz, mit ér el, meddig jut el. Az Isten értékítélete szerint az egyetlen mérce az, hogy hogyan gazdálkods azokkal a talentumokkal, amelyek neked adtak. Teljesen mindegy, hogy a másik mennyit kapott, egyszer, kétszer, ötször vagy tízszer annyit, vagy éppen tízszer olyan keveset, mint te. Nem hasonlíthatod magadat a másikkhoz. Csak ahhoz, hogy te mit kaptál!

Bétsaida, Korazin és Kapernaum mindenki másnál többet kapott, a semmi máshoz nem mérhető kapták! Jézus jelenlétéből kaptak többet, mint bárki más. Jézus a legtöbbet ezekben a városokban prédikált, a legtöbbet ezekben a városokban gyógyított. Jézus jelenléte ezeket a városokat mindenestül át kellett volna, hogy formálja. De nem ez történt! Ezért súlyosabb az ítélete Bétsaidának, Korazinnak és Kapernaumnak, mint Tírusznak és Szidónnak, vagy mint akár Sodomának. Sodoma nullát teljesített. Sodoma teljességgel eltékozolta a maga talentumait, de – lelki értelemben – kevés talentumot kapott. Bétsaida, Korazin és Kapernaum pedig sokat, mindenkinél többet kapott az Istentől! És ezt a sokat tékozolták el az utolsó fillérig, ugyanúgy ahogy Sodoma a maga kevesebbjét.

Vajon ma ki az, akiről elmondható, hogy sok talentumot, sok jót kap az Istentől, amivel el kellene számolnia? Ti, kedves testvéreim, akik a templomban ültök, és még inkább a lelkészetek, a lelkészeitek. Ti vagytok, mi vagyunk a legtöbbet az Isten igéjének közelében. És ezért a legtöbb rajtatok, rajtunk kéretik számon. Aki eljön a templomba, aki kinyitja a Szentírást, akit megérint az Isten szeretete, annak arra kell választ adnia, annak avval kell

gazdálkodnia, annak az életén az föl kell, hogy csillanjon! A szomszédén nem kell, azén, aki soha nem jár templomba, az „elvetemült munkatársén” nem kell, aki még nem találkozott Jézus Krisztussal. A „megátalkodott rokonén” sem kell. A mi életünkön kell! A mai keresztyének életén kell, hogy meglátsszon, napról napra egyértelműbben, letagadhatatlanul, lehazudhatatlanul kell, hogy meglátsszon Jézus közelsége! Pontosan úgy, ahogyan Bétsaida, Korazin és Kapernaum lakóin kellett volna, hogy meglátszódják az, hogy közöttük többet járt Jézus, mint bárhol másutt. Nem vagyunk egyenlőek! Nem várhatunk ugyanannyit magunktól, mint a másiktól. Magunktól tízszer és százszor annyit kell várnunk, mint attól a másiktól, aki nincs Isten közelében. Igen, templomba járni, Isten igéjét olvasni veszélyes, kockázatos dolog, mert Isten megkérdezi, hogy hol vannak annak gyümölcsei!

Az Isten kegyelmének nincsen semmiféle feltétele. És nem lehet olyan mélyen lennie az embernek, akár még a sodomai mélységben sem, hogy az Isten kegyelme el ne érhetné. Semmit sem kell ezért teljesítenie, de akit elért az Isten kegyelme, aki újra és újra, napról napra, vasárnapról vasárnapra találkozik az Isten szeretetével, annak ezzel a találkozással el kell számolnia! Annak jó gyümölcsöt kell hoznia! Mert az a mag, amely elültettedik az ő szívébe, az biztos, hogy jó mag, jó gyümölcstermő fának a magja. Bétsaida, Korazin és Kapernaum a legtöbbet kapták, és ezért a legnagyobbat bukhatták.

Veszélyes jó helyzetben lenni, erkölcsileg és hitbélileg egyaránt. Veszélyes, mert sajnos, nagyon gyarló módon hajlunk arra, hogy objektív mércét akarjunk használni, Persze jól, okosan, ügyesen kiválasztott objektív mércét. Olyat, amellyel mérve valahogy csak kihozzuk azt, hogy nem is olyan rossz a mi teljesítményünk. Ez az, amit nem enged az Isten! Mi szeretnénk mindig egy-két, vagy inkább három-négy súlycsoporttal lejjebbi

versenyben részt venni. Nehézsúlyúként a középsúlyúak vagy középsúlyúként a pehelysúlyúak között. Szeretnénk ahhoz hasonlítani magunkat, aki semmit nem kapott. Ezt nem engedi Isten, nem engedi, mert ez tisztességtelen lenne! Az Isten rajtunk, rajtad azt kéri számon, amit te kaptál! Mi történik azokkal a tanításokkal, amelyeket újra és újra hallasz? Mi történik azzal a kegyelemmel, amelyet megtapasztalhattál életed során? Mi lett azzal a szeretettel, amelyet te átéltél az Istennel való kapcsolatodban? Nem lehet a könnyűsúlyúak között elindulnia annak, akit valóban megérintett az Isten kegyelme. Az Isten mindenkinek, minden egyes embernek külön súlycsoportot alkotott, és ő csak abban, kizárólag abban indulhat.

De azért is veszélyes jó helyzetben lenni, azért is veszélyes templomba járni, kinyitni a szentírást, mert az ember a „dicséretes cselekedetek” közepette talán nem érzi azt, hogy szüksége lenne az egészen másra, megtérésre, hogy változnia, változtatnia kellene. Nemrégiben egy fontos egyházi kiadvány kapcsán a szerkesztőkkel való beszélgetésben fölvetődött sok minden, amin változtatni kellene. Azt hiszem, az ő számukra is világos, érthető, indokolt volt, hogy min és miért. Ennek ellenére szinte mindentől elzárkóztak azzal, hogy olyan jól megy, veszik az emberek, hát ne változtassunk rajta! Nehéz jó helyzetben változtatni. Akinek semmije sincsen, aki rádöbrent a maga teljes méltatlanságára, annak könnyebb megtérnie. Valóban, veszélyes Jézust hallgatni! Ezt az ítéletet semmilyen más városra nézve nem mondhatta volna el így Jézus, mert más városokra nem volt igaz, hogy ott több csoda történt, mint bármelyik másikkban.

Veszélyes Isten közelében lenni, és mégis csodálatos. Mert még azokban a városokban is volt néhány kivétel. Olyanok, akik a sok talentummal gazdálkodtak jól. Háromról egészen biztosan tudunk. Úgy hívták őket, hogy Péter, András és Fülöp. Ez a három

tanítvány ezekből a Sodománál is rosszabb városokból származtak! De őbennük elindult a nedvkeringés, önáluk megfogant a mag, amelyet Jézus jelenléte jelentett! Melyik lesz ránk érvényes? Lehet e városok ítélete – de lehet Péter, András, és Fülöp csodálatos megajándékozottsága is! Ámen.

Erdélyi Gyülekezet

1146 Budapest, Thököly út 44. II.em. 4/a

Karitatív és Kulturális Központ: **Reménység Szigete**

1106 Budapest, Gyógyszergyári u. 3.

tel: 3416-602, 2609-455, e-mail: erdelyigyulekezet@gmail.com

honlap: www.erdelyigyulekezet-budapest.hu